

10. 11. 2017

ID: 106632

Exekuce

Cizí rozhodčí nález, „u kterého se provádí jen neformální uznání“, lze vykonat toliko soudně, „nikoliv v exekučním řízení“, neboť v exekučním řízení soud nerozhoduje o nařízení exekuce, nýbrž vydává pouze pověření soudnímu exekutorovi, aby exekuci provedl.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 5882/2016, ze dne 16.8.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné L. L., V. R., zastoupená Mgr. D.J., advokátem, se sídlem P., proti povinné Sýkora – Transport s. r. o., se sídlem B., pro 63.003,20 Kč s příslušenstvím, vedené u soudního exekutora JUDr. J.P., Ph.D., pod sp. zn. 067 EX 14954/15, Exekutorský úřad Praha 5, o dovolání oprávněné proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2016, sp. zn. 20 Co 559/2015, tak, že dovolání oprávněné se zamítá.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 26. září 2016, sp. zn. 20 Co 559/2015, potvrdil usnesení soudního exekutora JUDr. J.P., Ph.D., Exekutorský úřad Praha 5, ze dne 15. 7. 2015, č.j. 067 EX 14954/15-15, kterým byl odmítnut exekuční návrh oprávněné L. L. ze dne 15. 7. 2015 na pověření soudního exekutora, podaný na základě pravomocného a vykonatelného Rozhodčího rozsudku Rozhodcovského Súdu Royal Development, č. j. RD/43/2015, a znějící na zaplacení částky v celkové výši 2 330 EUR s příslušenstvím.

Soudní exekutor návrh na nařízení exekuce odmítl proto, že oprávněná nedoložila ani poté, co byla k tomu vyzvána, že je zde řádná rozhodčí doložka „v souladu s Newyorskou úmluvou o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů“.

Krajský soud v Brně v první řadě dovedl, že „v případě nařízení exekuce podle vykonatelného rozhodčího (rozsudku) vydaného na území Slovenské republiky je třeba postupovat nikoli podle „Newyorské úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů“, uveřejněné vyhláškou č. [74/1959](#) Sb. (dále jen „Newyorské úmluvy“), nýbrž podle „Smlouvy uzavřené mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů v občanských a trestních věcech“, uveřejněné pod č. [209/2003](#) Sb. (dále též jen „Smlouvy“). Podle jejího čl. 23 sice smluvní strany uznávají a vykonávají na svém území rozhodčí nálezy vydané v rozhodčím řízení na území druhé smluvní strany (pokud splňují v tomto článku stanovené předpoklady), avšak podle jejího čl. 24 odst. 2 výkon rozhodnutí, včetně náležitostí návrhu a dokladů, jež třeba připojit, jakož i možnosti povinného podat proti výkonu rozhodnutí námítky, se řídí právním řádem smluvní strany, na jejímž území se má rozhodnutí vykonat. Za druhé, odvolací soud poukázal na ustanovení § 122 odst. 1 a § 122 odst. 2 zákona č. [91/2012](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „zákona č. [91/2012](#) Sb.“), a odtud zdůraznil, že cizí rozhodčí nález se uznává tím, že se k němu přihlídně jako by šlo o nález „český“, přičemž ale dle druhého ustanovení platí, že jeho výkon se nařizuje rozhodnutím („českého soudu“), které „je třeba odůvodnit“. Odtud pak odvolací soud dovedl – za třetí – že cizí rozhodčí nález, „u kterého se provádí jen neformální uznání“, lze vykonat toliko soudně, „nikoliv v exekučním řízení“, neboť v exekučním řízení soud nerozhoduje o nařízení exekuce, nýbrž vydává pouze pověření soudnímu exekutorovi, aby exekuci provedl. Za čtvrté, odvolací soud dodal, že „jiná situace nastává u cizích rozhodčích nálezů, které byly uznány ve zvláštním řízení“ cestou analogie ustanovení § 16 odst. 2, resp. § 14 zákona č.

[91/2012](#) Sb., které za tohoto předpokladu v exekučním řízení vykonat lze. A konečně zaznamenal, že řečené koresponduje právní úpravě „obsažené přímo v exekučním řádu“ (zákonu č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů /dále jen „exekuční řád“/), jmenovitě jeho ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) „ve znění účinném od 1. 1. 2012, resp. 1. 1. 2014“, pakliže se zde „výslovně stanoví, že exekuční návrh lze na základě cizího rozhodnutí podat pouze tehdy, pokud již o jeho uznání bylo rozhodnuto“, a že jinak „vedení exekuce na základě cizího rozhodnutí, které uznáno nebylo, není přípustné“ (§ 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.). Odvolací soud proto uzavřel, že odmítnutí návrhu na nařízení exekuce v dané věci je „ve svých důsledcích“ věcně správné.

Vzhledem k tomu, že „exekuční soud“ měl za to, „že oprávněná nedoložila, že mezi stranami nebyla uzavřena rozhodčí smlouva“, se odvolací soud též zabýval otázkou, zda tato okolnost je relevantní z hlediska podmínek pro uznání a výkon rozhodčího nálezu podle čl. 22 Smlouvy, a dospěl k závěru kladnému. Nedostatek rozhodčí smlouvy (eventuálně i její existence, avšak odkazující na „netransparentně“ ustavený rozhodčí soud či rozhodce) představuje podle odvolacího soudu „porušení práva na zákonného soudce“, a uznání a výkon takového rozhodčího nálezu „by byl v rozporu s veřejným pořádkem ve smyslu čl. 22 písm. e) Smlouvy“, což podle jeho názoru koresponduje i úpravě zakotvené v Newyorské úmluvě. Tak tomu je právě v dané věci, neboť – jak odvolací soud dovedl obšírným posouzením právních aktů, jimiž byl upraven vztah mezi oprávněnou a povinnou – rozhodčí smlouva uzavřena (platně) nebyla.

V podaném dovolání dovolatelka namítá nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) a přípustnost dovolání zakládá na posouzení otázek, o kterých má za to, že doposud nebyly dovolacím soudem „komplexně“ řešeny (§ 237 o. s. ř.), a zčásti otázek, ohledně nichž se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe soudu dovolacího, a jež formulovala následovně:

1. Je potřebné, aby dovolací soud vyslovil svůj závazný právní názor na to, jak má správně probíhat vzájemné uznávání cizích rozhodčích nálezů mezi Českou republikou a Slovenskou republikou.
2. Je potřebné, aby dovolací soud vyslovil svůj závazný právní názor na to, které právní normy jsou pro takové řízení závazné, příp. které mají aplikační přednost v jaké logické návaznosti.
3. Je potřebné, aby dovolací soud jednoznačně stanovil, zda má český soud právo posuzovat vznik a platnost rozhodčí smlouvy při cizím rozhodčím nálezu, pokud tato vznikla podle práva jiného státu (právní výklad „Vyhlášky č. [176/1964](#) Sb. a jejího čl. I. odst. 2 písm. a/“).
4. Je potřebné, aby dovolací soud odpověděl na otázku, zda je české právo při vzájemném uznávání cizího rozhodčího rozsudku v nespotebitelské věci nadřazeno právu státu, ve kterém probíhalo příslušné rozhodčí řízení; v kontextu pokud bylo použito v rozhodčím řízení jen právo krajiny, kde byl takový rozhodčí nález vydán.
5. Má český soud právo požadovat od oprávněného při podání návrhu na uznání cizího rozhodčího rozsudku větší rozsah příloh než uvádí Vyhláška č. [74/1959](#) Sb., ve svém čl. IV.?
6. Může český soud odepřít uznání cizího rozhodčího rozsudku i z jiných důvodů, než uvádí „Vyhláška č. [74/1959](#) Sb. ve svém čl. V.“?
7. Může český exekuční soud v jednom řízení potvrdit vzájemné uznání cizího rozhodčího nálezu i společně s povolením exekuce?

Na tyto otázky dovolatelka odpovídá ve svém souhrnu tak, že exekuce měla být na základě předloženého rozhodčího nálezu nařízena a provedena, resp. že nic tomu nebránilo, a pokud odvolací soud dospěl k závěru jinému, je jeho právní posouzení věci nesprávné (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Jmenovitě usuzuje, že odvolací soud vadně aplikoval Smlouvu a nikoli Newyorskou úmluvu, a stejně tak nepřipadně argumentoval zákonem č. [91/2012](#) Sb.

Nesprávnost procesního postupu odvolacího soudu, kterým jí bylo znemožněno uskutečnit jí

náležící práva, a to v míře dosahující porušení práva na spravedlivý proces (resp. odnětí možnosti jednat před soudem), dovolatelka spatřuje - v obecné rovině - ve zmatečnosti a nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, neboť se odvolací soud nevypořádal s těmi námitkami, které jsou pro posouzení věci stěžejní. Zejména opomenul, že rozlišení rozhodčích nálezů tuzemských a cizích je nemístné, jestliže cizí rozhodčí nálezy se podle rozhodné právní úpravy uznávají bez potřeby samostatného rozhodnutí tak, že je na ně nahlíženo jako na exekuční tituly českého původu. Za zcela nesprávné má dovolatelka, pakliže odvolací soud na předmětný rozhodčí nález aplikoval pravidla, dovozovaná z českého právního prostředí (zejména judikatury soudů), a stejně tak je vadou, pokud odvolací soud posuzoval „způsob vzniku rozhodčí smlouvy v kontextu práva jiného státu, než na jehož území probíhalo příslušné rozhodčí řízení“. Odvolací soud podle dovolatelky „dále vůbec nepřihlédl k Vyhlášce č. [176/1964](#) Sb., o Evropské úmluvě obchodní arbitráži“.

Z dostupného spisového materiál se nepodává, že by se povinná k dovolání vyjádřila.

Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění zákona č. [293/2013](#) Sb. (čl. II. bod 1, a contr. bod 7., čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“, jestliže směřuje proti usnesení odvolacího soudu vydanému dne 26. 9. 2016.

Dovolání lze mít za formálně bezvadné, neboť obsahuje - akceptovatelně - jak vymezení předpokladů jeho přípustnosti (§ 241a odst. 2, § 237 o. s. ř.) tak adekvátního dovolacího důvodu (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), a je přípustné, jestliže určité dovolatelkou předložené právní otázky nebyly judikaturou dovolacího soudu v úplnosti (*expressis verbis*) vyřešeny a při posouzení jiných se odvolací soud od této judikatury vskutku odchýlil.

Podle čl. 10 Ústavy jsou vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.

Spor o aplikaci Newyorské úmluvy či Smlouvy, otevřený coby první výkladový problém dovolatelkou, byl v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu již posouzen, a to v usnesení ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 20 Cdo 676/2016; zde Nejvyšší soud dospěl k závěru, který zcela v souladu s dovoláním napadeným rozhodnutím není.

Mimo jiné konstatoval, že zatímco Newyorská úmluva má specifický předmět úpravy, Smlouva (coby smlouva o právní pomoci) pokrývá celé spektrum otázek (včetně uznání rozhodčího nálezu), pročež nejde o totožný předmět úpravy, ale pouze o částečné překrývání. V takovém případě je třeba aplikovat pravidlo *lex specialis derogat legi generali*, což vede k použití Newyorské úmluvy (srov. Rozehnalová, N. *Rozhodčí řízení v mezinárodním a vnitrostátním obchodním styku*. 2. vyd. Praha: ASPI, 2008, str. 94-97). Současně však nelze přehlédnout její čl. VII., dle jehož prvního odstavce se ustanovení této úmluvy nedotýkají platnosti mnohostranných nebo dvoustranných dohod uzavřených smluvními státy o uznání a výkon rozhodčích nálezů, ani nemohou zbavit žádnou zúčastněnou stranu případného práva použití rozhodčího nálezu způsobem a v rozsahu stanoveném zákonodárstvím nebo smlouvami země, v níž je nález uplatňován. V čl. VII. je tímto způsobem zakotveno pravidlo tzv. nejpříznivějšího zacházení, což umožňuje také použití i jiného smluvního instrumentu či vnitrostátní úpravy, v souzené věci i Smlouvy, pokud je pro uznání rozhodčího nálezu liberálnější, tj. vede-li ke snadnějšímu uznání a výkonu cizího rozhodčího nálezu. Použití Smlouvy tedy není vyloučeno, avšak jen jsou-li splněny tyto předpoklady.

Od těchto závěrů není důvod se odchýlit ani v dané věci. Je pak evidentní, že pakliže odvolací soud dovodil aplikační přednost Smlouvy před Newyorskou úmluvou z jiných důvodů, aniž se splněním těchto předpokladů zabýval (a Smlouva pro uznání a výkon rozhodčího nálezu nic pozitivního

nepřinesla), je nutně jeho právní posouzení neúplné, a proto, jak standardně Nejvyšší soud dodává, i nesprávné.

Obdobné je namíste spojit s těmi závěry o nezpůsobilosti k exekuci předloženého rozhodčího nálezu, vyvozovanými ze zjištěného „netransparentního určení rozhodce“ ve smyslu ustálené judikatury tuzemských soudů, a to ve vztahu k tomu, jak byl konstruován v dané věci rozhodující slovenský rozhodčí soud (byť se tak stalo na základě příslušného vnitrostátního – slovenského – zákona č. 244/2002 Z. z.). Za těchto – zde daných – okolností bylo podle odvolacího soudu rozhodováno rozhodcem, který neměl k tomu pravomoc (v kolizi s čl. 38 Listiny základních práv a svobod), což podle jeho názoru založilo rozpor s veřejným pořádkem.

Že je zde rozhodnutí odvolacího soudu nesprávné plyne opět z již odkazovaného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 20 Cdo 676/2016; v něm byl vysloven též závěr, že „vydal-li rozhodčí nález rozhodčí soud zřízený podle § 12 zákona č. 244/2002 Zbierky zákonov SR, nelze pouze na základě skutečnosti, že nejde o stálý rozhodčí soud ve smyslu § 13 zákona o rozhodčím řízení (pozn.: a/ rozumí se zákona č. [216/1994](#) Sb. a b/ vyhovující požadavku „transparentního“ výběru rozhodců) odepřít výkon takového rozhodčího nálezu pro rozpor s veřejným pořádkem“. Sluší se doplnit, že jinak by tomu bylo, kdyby i ve státě původu – ustáleným judikатурním výkladem – takový rozhodčí nález způsobilým exekučním titulem nebyl.

Lze tak učinit parciální shrnutí potud, že tím byly zodpovězeny – přímo či nepřímo – dovolatelkou vznesené právní otázky (pokud se týkají dané věci), formulované výše pod položkami 1., 2., 3. a zčásti 4. a 6. (zde na téma „netransparentnosti“ rozhodčího soudu, což je ostatně subsumovatelné pod čl. V odst. 1 písm. d/ Newyorské úmluvy), přičemž otázka pod položkou 5. je v dané věci zjevně okrajová a bez významu; zbývá se tudíž zabývat dále „zbylou částí“ otázky 4. a otázkou sub. 7.

Stojí za to však předeslat, že z výše dovozených dílčích závěrů o nesprávnosti právního posouzení posuzovaných otázek však ještě neplyne, že rozhodnutí odvolacího soudu je – jako takové – nesprávné.

Je tomu tak proto, že rozhodný úsudek o nevykonatelnosti předmětného (cizího) rozhodčího nálezu založil odvolací soud i na argumentech dalších, jmenovitě na těch, jimiž dovodil, že cizí rozhodčí nález lze vykonat jen soudně, nikoliv v exekučním řízení, a to jak odkazy na zákon č. [91/2012](#) Sb., tak na exekuční řád.

V usnesení ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 20 Cdo 1165/16, Nejvyšší soud v poměrech aplikace Newyorské úmluvy k otázce exekučních návrhů ze dne 8. 7. 2013, týkajících se rozhodčích nálezů Sdružení pro rafinovaný cukr v Londýně ze dne 13. 11. 2012, dospěl k závěru, že „rozhodčí nález, jež podle čl. III. Úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů, uzavřené dne 10. 6. 1958 v New Yorku (vyhláška Ministerstva zahraničních věcí č. [74/1959](#) Sb.), smluvní stát vykoná podle předpisů o řízení, jež platí na jeho území, nelze vykonat v exekučním řízení, pakliže nebylo ve vztahu k němu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013 vydáno rozhodnutí o jeho uznání.“

Nejvyšší soud zde především poukázal na ustanovení § 37 odst. 2 exekučního řádu, podle kterého platí, že oprávněný může podat návrh na nařízení exekuce podle tohoto zákona, nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul podle tohoto zákona [písm. a)] a není-li exekučním titulem rozhodnutí o péči o nezletilé děti, rozhodnutí ve věcech ochrany proti domácímu násilí, orgánu Evropské unie nebo cizí rozhodnutí; exekuční návrh však lze podat tehdy, má-li být exekuce vedena podle rozhodnutí o výživném na nezletilé děti nebo podle cizího rozhodnutí, u něhož bylo vydáno prohlášení vykonatelnosti podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní

smlouvy (o což zde nejde - srov. kupříkladu Nařízení Brusel I., nařízení o dědictví, Úmluva o civilním letectví atd.) nebo rozhodnutí o uznání [písm. b)].

Protože podle čl. III. Newyorské úmluvy uzná každý smluvní stát rozhodčí nález za závazný a povolí jeho výkon podle předpisů o řízení, jež platí na území, kde je nález uplatňován, za podmínek stanovených v následujících člancích čl. IV. a V. (pozn: a obdobně stanoví čl. 24 odst. 2 Smlouvy), obrací se pak pozornost - pokračoval dále Nejvyšší soud - k těm předpisům, které představuje tuzemský občanský soudní řád a exekuční řád.

Z toho, že Newyorská úmluva se řadí mezi přímo použitelné mezinárodní smlouvy a rozhodčí nálezy spadající do její působnosti jsou za titul výkonu rozhodnutí uznávány bez dalšího, však podle Nejvyššího soudu samo o sobě neplyne, že by mohly být i způsobilými tituly coby tituly jakékoli, zde jmenovitě coby tituly exekuční; k odpovědi na tuto otázku je třeba se obrátit zpět k exekučnímu řádu.

Z citovaného ustanovení § 37 odst. 2 exekučního řádu se očividně podává, že tak by tomu mohlo být - pro řízení exekuční - jen tehdy, bylo-li by zde rozhodnutí „o uznání“.

Není jen významné, jak uvažoval Nejvyšší soud v rekapitulovaném rozhodnutí, že řečené má svoji logiku již v tom, že na rozdíl od nařízení soudního výkonu cizího rozhodnutí a ve vztahu k němu jinak (dle § 16 odst. 3, § 122 odst. 3 zákona č. [91/2012](#) Sb.) obligatorně vznesenému požadavku odůvodnění takového rozhodnutí, zde - ve výkonu „exekučním“ - splnění této podmínky nepřichází v úvahu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 20 Cdo 4663/2015). Zejména je však rozhodné, že v exekučním řízení se o nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) nerozhoduje, neboť „pověření soudního exekutora vedením exekuce není rozhodnutím, neobsahuje odůvodnění a nelze proti němu podat opravný prostředek“ (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. 20 Cdo 1349/2016).

Právě tak usoudil odvolací soud v dané věci, a to je pro hodnocení posuzovaného dovolání určující.

Podle § 2 zákona č. [91/2012](#) Sb. se tento zákon použije v mezích ustanovení vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána (dále jen „mezinárodní smlouva“), a přímo použitelných ustanovení práva Evropské unie.

K aplikaci zákona č. [91/2012](#) Sb. nedochází, pokud existují mezinárodní smlouvy, které uznání a výkon rozhodčího nálezu upravují a kterými jsou oba státy vázány (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. 26 Cdo 2983/2015); nikoli však vůbec, nýbrž jen tehdy, stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného (obdobně též do 31. 12. 2013 účinné ustanovení § 47 zákona č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů - viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 20 Cdo 2214/2009).

Odkazuje-li mezinárodní smlouva na vnitrostátní předpisy, není vyloučeno, aby i zákon č. [91/2012](#) Sb. byl „ve hře“, nejméně jako interpretační východisko pro jinou vnitrostátní úpravu, jmenovitě, jako tomu bylo v dané věci, pro úpravu podmínek exekuce, zakotvenou v exekučním řádu v ustanovení § 37 odst. 2 i. f., citovaném výše. Ostatně lze zaujmout i názor silnější, že totiž není žádného důvodu, proč by ustanovení § 122 odst. 2 tohoto zákona nemohlo obstát (obstojí-li jeho odstavec 1) i v režimech jak Newyorské úmluvy, tak Smlouvy (což není důvod nevztáhnout i k čl. III. první, resp. k čl. 24 odst. 2 druhé).

Je tedy zjevné, že názor odvolacího soudu, že cizí rozhodčí nález, „u kterého se provádí jen neformální uznání“, lze vykonat jen soudně, „nikoliv v exekučním řízení“, je v souladu s názorem vyjádřeným i Nejvyšším soudem, a proto nezbyvá než uzavřít, jak bylo již výše naznačeno, že - nutně

- ob stojí.

Stojí za zaznamenání, že jinak tomu bylo v poměrech nařízení exekuce (soudem) podle exekučního řádu, účinného do dne 1. 1. 2013.

Současně platí, že „zbylá“ část otázky dovolatelky pod č. 4. je tak zodpovězena rovněž.

Na otázku sub 7. již Nejvyšší soud též odpověděl, a to ve výše zmíněném usnesení ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. 20 Cdo 1349/2016, a s ním se nelze než ztotožnit; že totiž pověřením soudního exekutora podle exekučního řádu nemohlo dojít k uznání cizího rozhodnutí, neboť toto pověření se rozhodných podmínek uznání a výkonu cizích titulů nedotýká, a jak bylo vícekrát zaznamenáno, není „rozhodnutím“, jímž se – byť pouhým „přihlednutím“ – výkon rozhodnutí (exekuce) nařizuje.

Je namístě pak zvláště zdůraznit, že proto „pověření soudního exekutora“ je instrumentem, v němž z povahy věci nelze spatřovat dispozici k těm postupům, jež předjímá jak čl. V. Newyorské úmluvy, tak čl. 23 Smlouvy, v jejichž rámci lze výkon rozhodčího nálezu za tam stanovených podmínek odepřít. Režim soudní ingerence, zakotvený v ustanovení § 43a odst. 3 a 6 exekučního řádu na tom ničeho nemění.

Není v kolizi ani s Newyorskou úmluvou ani Smlouvou, pakliže jejich zásady se v tuzemském právním prostředí neuplatňují (v úplnosti) jen v jednom ze dvou režimů výkonu rozhodčích nálezů, v režimu exekučním, zůstávají-li nedotčeny pro režim druhý, totiž pro jejich výkon soudní. Nic dovolatelce nepřekáží podat návrh na nařízení právě takového (soudního) výkonu. O situaci v čl. III. Newyorské úmluvy zapovězeném stanovení „podstatně tíživějších podmínek nebo vyšších soudních poplatků“ zde nejde, neboť stejné poměry panují při soudním výkonu i ohledně rozhodčích nálezů tuzemských.

Judikatorní tendence zjevující se v názoru o nemožnosti vykonat cizí rozhodčí náleze v exekučním řízení (bez nutnosti předchozího rozhodnutí o uznání) je podpořena také usnesením Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. 20 Cdo 1349/2016, o které byla již shora řeč, jehož právní závěr byl vyjádřen tak, že „podléhá-li výkon cizího rozhodnutí úpravě podle ustanovení § 14 až § 16 zákona č. [91/2012](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém, lze jej provést jen soudním výkonem rozhodnutí, přičemž exekuci prostřednictvím zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, lze v takovém případě provést pouze podle cizího rozhodnutí, jež bylo uznáno na základě zvláštního rozhodnutí českého soudu podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. [91/2012](#) Sb., tedy rozsudkem, který je třeba odůvodnit“.

Ohledně Smlouvy platí, že nejenže nenabízí způsob, kterým by na základě aplikační přednosti cizí rozhodčí náleze v exekučním řízení byl vykonatelný, nýbrž svým zněním naopak předpokládá možnost výkonu pouze cestou výkonu soudního, což se podává z jazykového výkladu jejího čl. 24, pakliže je stanoveno, že návrh na uznání a výkon rozhodnutí se podává přímo příslušnému soudu smluvní strany, na jejímž území se má rozhodnutí uznat a vykonat. Přestože následně odst. 3 téhož ustanovení stanoví, že soud se omezí toliko na splnění podmínek uvedených v člancích 22 a 23, a jestliže zjistí, že jsou splněny, rozhodnutí uzná nebo nařídí jeho výkon, jest zde opět výslovně uveden pouze soud jakožto orgán veřejné moci způsobilý danou věc posoudit a cizí rozhodnutí vykonat. Obdobné pak lze vyvodit i z čl. III. a IV. Newyorské úmluvy.

Znění ustanovení § 130 odst. 1 exekučního řádu na tom ničeho nemění.

Shrnutím řečeného a na tomto argumentačním základě je tak namístě uzavřít, že napadené usnesení odvolacího soudu – ve výsledku jím vedeného řízení – je správné, pročež dovolání, které proti němu podala oprávněná, Nejvyšší soud podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)